

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci:

žalobkyně: **LIMOUSINE 4000 s.r.o.**, IČ 243 08 986
se sídlem Václavské nám. 799/48, 110 00 Praha 1,
zastoupený daňovým poradcem Mgr. Vladimírem Leinem,
se sídlem Václavské nám. 799/48, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2018, č. j. 34585/18/5100-41453-712277,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 4. 6. 2018, č. j. 5058671/18/2001-80543-110669 a ze dne 4. 6. 2018, č. j. 5055755/18/2001-80543-110669 tak, že odvolání zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovými rozhodnutími správce daně vydal zajišťovací příkazy podle ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) ve spojení s ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“ či „ZDPH“), v nichž uložil žalobkyni, aby okamžikem vydání zajišťovacích příkazů zajistila úhradu daně z

přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2017 a 4. čtvrtletí 2017, která dosud nebyla stanovena, a to složením jistoty v souhrnné výši 10 092 666 Kč na depozitní účet správce daně.

2. Žalobkyně napadá rozhodnutí odvolacího i prvostupňového orgánu a to pro nezákonnost. Námitky žalobkyně lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně, že správce daně nesprávně posoudil otázku pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, k níž byly zajišťovací příkazy vydány.
4. Žalobkyně především nesouhlasí se správcem daně, že jeho odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 daňového řádu vyvolávají skutečnosti související s možným zapojením žalobkyně do daňového podvodu a rizikové důsledky s tím související, resp. nesouhlasí s tím, že nebyla pouhým náhodným účastníkem dodavatelsko-odběratelského řetězce zapojeného do daňového podvodu.
5. Žalobkyně namítá, že ačkoliv žalovaný poukazuje v napadeném rozhodnutí na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nijak nezohlednil, že v posuzovaném případě absentují v judikatuře uvedené indicie, jako např. chování daňového subjektu v minulosti, existence zástavních práv, čerpání kontokorentního úvěru, opakované nárokování nadměrných odpočtů, hrozba insolvence, zbavování se majetku, významný útlum podnikání atd.
6. Žalovaný své podezření o zapojení žalobkyně do podvodného řetězce vyvozuje z posouzení jejího dodavatele, tedy společnosti SPCT czech, s. r. o. (dále jen „SPCT czech“). Žalobkyně namítá, že obchodovala s tímto dodavatelem na základě řádně uzavřené Rámcové kupní smlouvy. Žalobkyni není známo, že by nákup a prodej zboží vyžadoval zřizovat provozovnu. Žalobkyně nepotřebovala společnost navštěvovat v jejím sídle či studovat její účetní závěrky a webové stránky, když jmenovaná společnost si řádně plnila veškeré povinnosti vůči správci daně, resp. státu. Obchody s touto společností probíhaly v dobré víře a žalobkyně nevěděla a vědět nemohla, že by tato společnost mohla být zapojena v potencionálním podvodném řetězci. Dodavatelé společnosti SPCT czech, tedy společnosti Silas Events s.r.o. (dále jen „Silas Events“) a Tayo Group, s.r.o. (dále jen „Tayo Group“) či společnost Carmagnola, s.r.o. (dále jen „Carmagnola“) žalobkyně nezná a nikdy s nimi neobchodovala. Tvzení žalovaného, že dodavatel neměl webové stránky či nezveřejnil poslední účetní závěrky je zavádějící.
7. Žalobkyně nesouhlasí rovněž s posouzením virtuálního sídla žalobkyně. Ke skutečnosti uváděné žalovaným v napadeném rozhodnutí, že správce daně nemohl žalobkyni v seznamu společností na recepci v sídle společnosti dohledat, žalobkyně uvádí, že vchod do budovy i vchod do průjezdu je přístupný. Sídlo žalobkyně je řádně a viditelně označeno, a to nejen štítkem obsahující firmu a IČO společnosti při vstupu do budovy (v průjezdu), nejen v seznamu společností na recepci, jež zajišťuje bezpečnost budovy, ale i štítkem obsahující firmu u dveří do sídla společnosti. Žalobkyně dodává, že při zahájení daňové kontroly dne 27. 7. 2018 správce daně bez jakýchkoliv problémů našel sídlo žalobkyně, kde byl přítomen jednatel žalobkyně, který správci daně odpověděl na zadané otázky.
8. *Ve druhém žalobním bodu* nesouhlasí žalobkyně s posouzením obavy, že v době vymahatelnosti bude v budoucnu stanovena daň nedobytná či její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Konkrétně namítá, že správce daně nesprávně posoudil otázku obratu na bankovních účtech. Při nákupu a prodeji zboží peněžité prostředky převádí na jiné

účty, zejména dodavatelům. K výtce, že v důsledku hotovostních výběrů na účtech žalobkyně není kumulován dostatek finančních prostředků, uvádí žalobkyně, že finanční prostředky jsou vybírány za účelem nákupu měny euro, neboť je tento postup pro žalobkyni ekonomicky výhodnější. V daném případě společnosti sídlící v Česku prováděli úhrady mezi sebou v eurech a v hotovosti proto, že se jednalo o nákupy vozidel ze zahraničí, kdy měna platby probíhala především v eurech, což je obsaženo i v Rámcové kupní smlouvě mezi dodavatelem žalobkyně společnosti SPCT czech a žalobkyní (čl. 3 odst. 4 smlouvy).

9. Žalobkyně dále nesouhlasí s hodnocením žalovaného, který k její námitce, že ekonomika žalobkyně se narovnává a stabilizuje, uvedl, že jde o obecné tvrzení. Z údajů obsažených v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2017 vyplývá, že žalobkyně dosáhla hospodářského výsledku 645 000 Kč (zaokrouhleno nahoru). Rentabilita tržeb byla 1,25%. Žalovaný uznal, že s ohledem na předchozí roky, ve kterých žalobkyně vykazovala záporný výsledek hospodaření, se hodnoty zlepšily. Rozdíl ve výši uskutečnitelných zdanitelných plnění do 2. čtvrtletí 2017 od 3. čtvrtletí 2017 je dán obchodem s vozidly vyšší hodnoty, kdy pouhé tři realizované obchody jsou důvodem obratu v desítkách milionů korun. Žalobkyně přitom poukazuje na skutečnost, že správce daně u žalobkyně nikdy žádnou daňovou kontrolu neprováděl a daňová přiznání podává včas a platí daně v zákonem stanovených termínech.
10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že s námitkami v žalobě nesouhlasí.
11. *K námitkám v první žalobní bodě* uvedl, že předně považuje za nutné vyvrátit tvrzení žalobkyně, že žalovaný s jistotou uzavřel, že žalobkyně byla vědomě zapojena do podvodu na dani z přidané hodnoty, neboť nebyla pouhým náhodným účastníkem. Žalovaný v bodě [23] žalobou napadeného rozhodnutí shrnul nestandardnosti v řetězcích a objektivní okolnosti. Toto shrnutí je nutno vnímat v návaznosti na další kontext a zajišťovací příkazy. V těch je výslovně uvedeno na str. 16 - „*Objektivní okolnosti, na základě kterých správce daně dospěl k závěru o vysoké pravděpodobnosti, že daňový subjekt věděl nebo mohl vědět o své účasti na daňovém podvodu*“. V závěru bodu [23] žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že otázka dobré víry je pro stádium řízení o zajištění daně méně významná, nicméně zvyšuje pravděpodobnost stanovení daně. Současně je v bodě [24] žalobou napadeného rozhodnutí konstatováno, že se žalobkyně pravděpodobně účastnila obchodních transakcí vykazujících znaky zasažení podvodem na DPH, o němž vědět mohla a měla. Žalovaný nemá za to, že by z výše uvedeného bylo možné vyvodit, že žalovaný „s jistotou“ uzavřel, že žalobkyně byla vědomě zapojena do podvodu. Takový závěr v řízení o zajištění daně ani není možné učinit, neboť by tím byl nepřipustně předjímán výsledek doměřovacího řízení. Žalovaný shrnul nestandardnosti a objektivní okolnosti, současně však dodal, že tato otázka je méně významná. Z toho lze zcela logicky vyvodit, že pokud je nějaká otázka méně významná, tak nemusí být dán předpoklad jejího postavení „jisto“. Tvrzení žalobkyně zcela vyvrací bod [24] žalobou napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že se žalobkyně pravděpodobně účastnila obchodních transakcí vykazujících znaky zasažení podvodem.
12. K námitce, že ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nijak nezohledňuje, že v posuzovaném případě absentují v judikatuře uvedené indicie, žalovaný uvádí, že v bodě [14] žalobou napadeného rozhodnutí je po uvedení jednotlivých indicií, jež mohou být zdrojem odůvodněné obavy o budoucí

dobytnost daně, uvedeno, že není možné stanovit taxativní výčet důvodů, které mohou odůvodnit vydání zajišťovacího příkazu, a stanovit takový výčet by nebylo ani účelné. Lze tedy konstatovat, že příklady uvedené v právním základu jsou možnými indiciemi, ale nemusí nutně dojít k jejich naplnění v konkrétním případě.

13. K tvrzení žalobkyně, že jí není známa skutečnost, že by pro nákup a prodej zboží musel mít subjekt zřízenou provozovnu, a že žalobkyně nepotřebovala navštěvovat dodavatele v jeho sídle, studovat jeho účetní závěrky a webové stránky, když dodavatel řádně plnil veškeré povinnosti vůči správci daně, žalovaný uvádí, že ačkoliv provozovna, povaha sídla či existence webových stránek nejsou znaky „řádného“ podnikání, které by byly stanoveny zákonem, jedná se o indicie, které by daňové subjekty, spolu s plněním povinnosti zveřejňovat účetní závěrky, měly zohledňovat či zjišťovat při navázání spolupráce. Jedná se o jednoduše dohledatelné informace, které určitým způsobem vypovídají o podnikání daňového subjektu. Spokojila-li se žalobkyně, jak sama tvrdí, pouze s tím, že její dodavatel řádně plnil své povinnosti vůči správci daně (ač žalovanému není zřejmé, jak k takovému zjištění žalobkyně dospěla, a pokud takovým zjištěním disponuje, tak to právě může svědčit o jejím účelovém zapojení v řetězci). Je to právě podnikatelský subjekt, který nese určitou míru rizika za výběr svých obchodních partnerů. V rozsudku č. j. 9 Afs 67/2007 - 174 ze dne 10. 1. 2008 a v rozsudku č. j. 9 Afs 73/2008 - 162 ze dne 22. 1. 2009, Nejvyšší správní soud uvedl, že je věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů.
14. K námitkám ohledně virtuálního sídla žalovaný připouští, že v úředním záznamu není explicitně uvedeno, že vchod byl uzamčený, ale má za to, že tato skutečnost je z úředního záznamu odvoditelná implicitně. Lze mít za to, že pokud by vchod nebyl uzamčený, tak by správce daně dospěl k více zjištěním, než která byla uvedena v úředním záznamu. V zajišťovacích příkazech bylo uvedeno, že sídlo žalobkyně je pravděpodobně virtuální. K tomu žalovaný odkazuje na bod [42] napadeného rozhodnutí) a uvádí, že informace stran sídla byly v zajišťovacích příkazech uvedeny podpůrně, nejedná se o jediný ani primární důvod, pro který došlo k vydání zajišťovacích příkazů.
15. K námitkám ve druhém žalobním bodu uvedl žalovaný, že v daném případě byla odůvodněná obava o budoucí dobytnost daně založena na skutečnostech, že žalobkyně není vlastníkem nemovitosti či vozidla. Její peněžní prostředky jsou po jejich připsání buď vybírány v hotovosti, nebo převáděny na jiné účty. Za roky 2014, 2015 a 2016 žalobkyně v souhrnu dosáhla ztráty. Uskutečněná a přijatá zdanitelná plnění žalobkyně za 1. až 4. čtvrtletí 2017 jsou téměř ve shodě. Žalovaný setrvává na svém názoru, že popsané indicie stran obavy o budoucí dobytnost daně, jsou dostačující a odmítá námitku žalobkyně, že aplikace právního základu na skutkový stav není přílehlavá, a že nejsou naplněny indicie uvedené v právním základu, neboť jejich naplnění není podmínkou pro vydání zajišťovacího příkazu.
16. K opakované námitce žalobkyně, že její ekonomika se narovná a stabilizuje, žalovaný odkazuje na bod [37] napadeného rozhodnutí a dodává, že sice vykazované hodnoty mohou budit „lepší dojem“, nicméně z rozvahy je zřejmé, že současně je žalobkyně daleko více předlužena, což stabilizaci ekonomiky spouje.

17. K nákupu měny euro v hotovosti s poukazem, že se jednalo o nákupy vozidel ze zahraničí, kdy platba probíhala především v eurech, o čemž svědčí Rámcová kupní smlouva uzavřená s dodavatelem, žalovaný uvádí, že se jedná o pouhé tvrzení žalobkyně, které však stále není schopné vyvrátit odůvodněnou obavu správce daně. Žalovaný odkazuje blíže na bod [39] napadeného rozhodnutí a připomíná, že vysvětlení žalobkyně, které poskytla k výběrům v hotovosti, se jeví jako nelogické, když sama disponuje účtem vedeným v měně euro. Žalobkyně namísto toho, aby své závazky hradila transparentně a jednoduše skrze převody v rámci bankovních účtů, zvolila výběr peněžních prostředků (ve značném rozsahu), který nemá logické opodstatnění, neboť i pokud by toto jednání žalobkyně pro ni bylo ekonomicky výhodnější (což je ničím nepodložené tvrzení žalobkyně), tak tímto jednáním žalobkyně sama oslabila svoji důkazní pozici stran možnosti prokázat tok finančních prostředků.
18. Ve vztahu k námitkám, které se týkají plnění povinností ze strany žalobkyně odkazuje žalovaný na body [43] a [44] žalobou napadeného rozhodnutí a ve vztahu k námitkám ohledně obratu na bankovních účtech žalobkyně odkazuje na bod [39] napadeného rozhodnutí, kde byly tyto námitky vypořádány. Dále žalovaný uvádí, že důvod, pro který došlo v předmětném období ke značnému nárůstu uskutečněných zdanitelných plnění je v řízení o zajištění daně bez významu za situace, kdy úměrně k uskutečněným zdanitelným plněním vzrostla i plnění přijatá, kdy je zjevné, že žalobkyně přijímá a uskutečňuje zdanitelná plnění v desítkách miliónů, z nichž není schopna generovat odpovídající zisk.
19. V replice žalobkyně setrvala na všech žalobních námitkách a dodala, že i když žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl slovo „pravděpodobně“, je toho názoru, že žalovaný nepostavil své rozhodnutí na pravděpodobnosti, když poukázal na podezřelé skutečnosti týkající se jejího dodavatele. Podle žalobkyně žalovaný svůj závěr o pravděpodobnosti nijak neodůvodnil. Skutečnost, že uskutečněná a přijatá plnění za období 1. až 4. čtvrtletí 2017 jsou téměř ve shodě, nemá vliv na dobytost daně. Nárůst zdanitelných obchodů je dán obchodem s vozidly vyšší hodnoty. Pokud žalobkyně vždy plnila své povinnosti vůči státu, v případě pochybností by se měl žalovaný přiklonit ve prospěch žalobkyně. K možnosti prověřování dodavatele žalobkyně uvedla, že nedisponuje takovými možnostmi jako daňové orgány. Skutečnost, že dodavatel byl jeden rok v prodlení s uložení účetní závěrky do Sbírky listin či že jeho sídlo bylo pravděpodobně na adrese, kde se zdržoval minimálně, neznamená vědomí žalobkyně o zapojení do podvodného jednání. Dále žalobkyně zopakovala námitky, které uvedla v žalobě týkající se nákupu měny euro a její podnikatelské činnosti. Závěrem žalobkyně uvádí, že žalovaný založil své rozhodnutí jen na základě podpůrných indicií. Jestliže pravděpodobnost nemožnosti výběru daně je založena na nesprávných indicích, došlo k vydání zajišťovacích příkazů v rozporu se zákonem.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobkyně doručena dne 31. 10.

2018) a žalovaný s takovým projednáním věci ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil (§ 51 s.ř.s.).

22. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
23. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *„je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.“*
24. Podle § 103 ZDPH *„hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání.“*
25. Zdejší soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015 - 35, v němž soud konstatoval, že *„[i]nstitut zajišťovacího příkazu představuje tzv. předstížené rozhodnutí, často založené na hypotetické úvaze správce daně (BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k § 167. In: BAXA, J. et al. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Správce daně totiž v případě vydávání zajišťovacího příkazu nevychází z dokazování, nýbrž toliko ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. V řízení o zajišťovacím příkazu proto nebude namísto obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48). Pro posouzení daného případu shledává zdejší soud rovněž vhodným poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, v němž tento soud mimo jiné uvedl, že „Pro vydání zajišťovacího příkazu bude například významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stádium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého.“ a na rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016 - 28, „[...] přesvědčení stěžovatelky, že finanční úřad byl povinen ve fázi vydání zajišťovacího příkazu jednoznačně prokázat její vědomou účast na podvodném řetězci („kolotočovém podvodu“), jednoduše není vzhledem ke znění zákona a jeho výkladu provedenému Nejvyšším správním soudem správné. [...] V případech podobných tomu, který se týká stěžovatelky, postačí pro účely vydání zajišťovacího příkazu, pokud správce daně přesvědčivě nastíní struktury a mechanismy fungování podvodné struktury a roli toho, vůči němuž je zajišťovací příkaz vydán, v ní. Zároveň musí být ze správcem daně předložených indicií patrné, že účast dané osoby na podvodné struktuře není pouhou spekulací nepodloženou žádnými konkrétními informacemi.“*
26. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
27. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda byly v dané věci naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2017 (dále jen „předmětná zdaňovací období“), která dosud nebyla stanovena podle § 167 odst. 1 daňového řádu s okamžitou účinností a vykonatelností dle § 103 ZDPH.
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu na daň dosud nestanovenou dva předpoklady: musí zde

existovat (1) přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena, a zároveň (2) odůvodněná obava, že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými potížemi. K tomu soud dodává, že důvody, které vedly správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, musí být v zajišťovacím příkazu přesvědčivě popsány. V zajišťovacím příkazu tak musí být popsány jednak indicie, které vedly správce daně k závěru, že daň bude v budoucnu stanovena, stejně tak v něm musí být uvedeny úvahy, z nichž vyplývá obava o schopnost daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Žalobce v podané žalobě rozporoval splnění obou podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu dle § 167 odst. 1 daňového řádu (první a druhý žalobní bod).

29. Soud se nejprve zabýval splněním první podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, tedy zda v daném případě existovala přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena (tedy námitkami obsaženými *v prvním žalobním bodu*).
30. Správce daně založil svoji úvahu o splnění dané podmínky na skutečnosti, že žalobkyně se pravděpodobně účastnila obchodních transakcí vykazujících znaky zasažení podvodem na DPH, o nich vědět mohla a měla, resp. že o své účasti na daňovém podvodu pravděpodobně věděla, nebo minimálně vědět mohla a měla.
31. Soud připomíná, že vzhledem k výše vymezené povaze institutu zajišťovacího příkazu nelze po správci daně na jednu stranu požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu, resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoli s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Na druhou stranu nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Tyto důvody je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založená na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně.
32. Správce daně byl tedy povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Oba správní orgány těmto požadavkům dle soudu dostály.
33. Zajišťovací příkazy byly odůvodněny správcem daně velmi podrobně, o čemž svědčí nejen rozsah odůvodnění, ale především jejich obsah, kdy správce daně nejprve uvedl základní skutečnosti zjištěné v rámci svého šetření za předmětná zdaňovací období, včetně popisu vzniku daňového podvodu a účasti daňového subjektu (nyní žalobkyně pozn. soudu) v něm, včetně grafického znázornění toku plnění za posuzovaná zdaňovací období (viz 10 – 17 strana zajišťovacích příkazů). Ve vztahu ke zdroji obav správce daně, které se týkají účasti žalobkyně na podvodném řetězci, se správce daně zabýval nejen strukturou daného řetězce, ale i mechanismem jeho fungování (na str. 15 zajišťovacích příkazů mimo jiné graficky znázornil strukturu řetězcového podvodného obchodního modelu ve zdaňovacím období červenec 2017, srpen – listopad 2017 a prosinec 2017).
34. Za objektivní okolnosti, na základě kterých dospěl k závěru o vysoké pravděpodobnosti, že daňový subjekt věděl nebo mohl vědět o své účasti na daňovém podvodu, označil správce daně jednak skutečnost, že daňový subjekt do posuzovaného období dosahoval při výkonu své ekonomické činnosti nevýznamných obrátů a až od 3. čtvrtletí 2017 jeho přijatá i uskutečněná plnění prudce vzrostla na desítky milionů (daňový subjekt v období 3. a 4. čtvrtletí 2017 uskutečnil zdanitelná plnění za 50 637 629 Kč v základu daně a přijal zdanitelná plnění za 48 753 015 Kč v základu daně; koeficient podílu uskutečněných a

přijatých zdanitelných plnění činil 1,038) a jednak skutečnost, že zdanitelná plnění v tomto období přijímal téměř výhradně od tuzemského dodavatele SPCT czech, který má sídlo v panelovém domě, kde se fakticky nenachází, od 1. 11. 2015 nemá registrovanou žádnou provozovnu, nezveřejňuje výkazy ve veřejném rejstříku ve Sbírce listin a nemá ani žádné webové stránky, jak by bylo logické očekávat u podnikatelského subjektu, který se chce na trhu zviditelnit. Jedná se tedy o společnost bez prezentace, bez informací pro případné obchodní partnery o jejím ekonomickém zdraví, obchodním majetku, obratech, hospodářském výsledku, sídlící na tzv. „virtuálním sídle“ a bez provozovny, resp. bez zveřejněného místa provozovny.

35. Odvolací orgán pod body 20 a 21 napadeného rozhodnutí (na str. 5) shrnul skutková zjištění správce daně („V období červenec až listopad 2017 přijímala společnost SPCT zdanitelná plnění výhradně od Silas Events, která neuhradila ani minimální vlastní daň. Současně správce daně zjistil, že dodavatelé společnosti Silas Events, v období červenec až listopad 2017, společnosti Tayo Group a Carmagnola uplatňovaly odpočty daně z plnění, která fakticky nepřijaly. Jednalo se o falešné vstupy z roku 2015, tzn. před zavedením institutu kontrolního hlášení. V období prosinec 2017 vykázala SPCT přijatá plnění pouze v oddíle B3 kontrolního hlášení, tedy plnění do 10 000 Kč včetně daně, a to v částce 10 195 600 Kč. SPCT czech by tak pouze v měsíci prosinec 2017 přijala 1000 plnění, denně by to bylo cca 32 takových plnění. Takto velký podíl dílčích přijatých plnění do 10 000 Kč včetně daně (100 %) nelze považovat za standardní, neboť by tyto položky měly spíše představovat drobné náklady a režijní výdaje. Správci daně je ze správní praxe zřejmé, že vykazování plnění v oddíle B3 je spojeno se snahou zastříti stopu po eventuálních dodavatelích, případně tento způsob vykazování přijatých zdanitelných plnění požadují dodavatelé, kteří neplatí daň a snaží se vyhnout vyměření (doměření), případně se jedná o plnění, z nichž není možné uplatňovat nárok na odpočet daně. Správci daně tak vznikl důvodný předpoklad, že společnost SPCT czech uplatnila nárok na odpočet DPH za prosinec 2017 podvodným způsobem a vlastní daň vykázala v nesprávné výši.“), k nimž po jejich posouzení následně pod body 23 a 24 napadeného rozhodnutí (na str. 5) dodal, že „Řetězce byly detekovány jako řetězce zasažené podvodem na DPH, v nichž na počátku jednotlivých řetězců vystupují Carmagnola s.r.o. (červenec 2017), Tayo Group s.r.o. (srpen 2017 až listopad 2017), SPCT czech s.r.o. (prosinec 2017), u nichž byla zjištěna chybějící daň, resp. podvodně vykázaná daň. Správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů popsal existenci chybějící daně, resp. podvodně vykázané daně, další zjištěné nestandardnosti v řetězcích a objektivní okolnosti, z nichž vyvozuje, že odvolatel nebyl pouhým náhodným účastníkem dodavatelsko-odběratelského řetězce. Mezi tyto okolnosti zařadil skutečnost, že odvolatel do 2. čtvrtletí 2017 včetně dosahoval nevýznamných obrátů, od 3. Čtvrtletí 2017 přijatá i uskutečněná zdanitelná vzrostla na desítky milionů, dodavatel odvolatele SPCT czech s.r.o. sídlí na virtuálním sídle, nemá žádnou provozovnu, nezveřejňuje účetní závěrky (poslední zveřejněná je za rok 2015), neprezentuje svoji činnost. Odvolací orgán považuje tyto indicie o vědomém zapojení odvolatele do podvodu na dani z přidané hodnoty za adekvátní. Je třeba dodat, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je otázka dobré víry daňového subjektu, že se účastní plnění zatížených daňových podvodem, pro toto stadium řízení (řízení o zajištění daně formou zajišťovacího příkazu) méně významná, nicméně zvyšuje pravděpodobnost stanovení daně.“ Žalovaný uzavřel, že daňový subjekt se pravděpodobně účastnil obchodních transakcí vykazujících znaky zasažení podvodem na DPH, o němž vědět měl a mohl.
36. Soud se s výše uvedeným hodnocením ztotožňuje a dodává, že výše uvedené okolnosti, které byly zjištěny správcem daně, zakládají relativně vysokou míru pravděpodobnosti

budoucího stanovení daně. Obranu žalobkyně spočívající v tvrzení, že se společností SPCT czech obchodovala na základě řádně uzavřené Rámcové kupní smlouvy a není jí známo, že by nákup a prodej zboží vyžadoval zřizovat provozovnu či, že nepotřebovala svého dodavatele navštěvovat v jeho sídle nebo studovat jeho účetní závěrky a webové stránky, neshledal soud relevantní ani vyvracející výše předestřenou úvahu správce daně, potažmo žalovaného. I když se žalobkyně snaží význam jednotlivých aspektů, které se týkají jejího stěžejního dodavatele v předmětném období pro posouzení vydání zajišťovacích příkazů snížit a relativizovat, nelze přehlédnout, že k náhlému a prudkému vzestupu obchodní činnosti žalobkyně v předmětném období došlo právě v souvislosti s dodavatelem, o němž si žalobkyně mohla z veřejně dostupných zdrojů zjistit minimum informací o jeho obchodní činnosti i o jeho obchodní historii. Skutečnost, že právě s takovým obchodním subjektem spojila žalobkyně následný „raketový“ vzestup své obchodní činnosti, vyvolává pochybnost o účelovosti uváděné obrany žalobkyně a nespovídá o její podnikatelské obezřetnosti. Přitom žalobkyně netvrdí, potažmo ani nenabízí žádné důkazní prostředky, že by svou obezřetnost vůči tomuto dodavateli dovozovala z jiných informačních zdrojů, které by mohly být pro ni natolik přesvědčivé, aby svou náhlou obchodní aktivitu v posuzovaném období spojila s tímto dodavatelem. Uvedené skutečnosti v návaznosti na podnikatelské subjekty vytvořený řetězec podvodných transakcí vedl podle soudu zcela logicky správce daně k závěru, že žalobkyně nebyla pouhým náhodným účastníkem popsaného dodavatelsko-odběratelského řetězce. Tyto skutečnosti není způsobilé vyvrátit ani tvrzení žalobkyně, že nezná dodavatele společnosti SPCT czech a nikdy s nimi neobchodovala. Je tomu tak proto, že vytvoření popsaného dodavatelsko-odběratelského řetězce nelze mechanicky spojovat či podmiňovat nutností znalosti žalobkyně s těmito subjekty.

37. Soud dodává, že zákonnost případně vydaného platebního výměru na vlastní daňové povinnosti je či bude předmětem přezkumu v nalézacím řízení a rovněž, že provádění dokazování probíhá v nalézacím řízení, nikoli v zajišťovacím řízení. Ostatně žalobkyně proti výše uvedeným skutkovým zjištěním v podané žalobě nijak nepročí, napadá však posouzení jednotlivých indicií, které vedly správce daně k vydání zajišťovacích příkazů. Pokud žalobkyně vytýká správci daně, že v jejím případě absentovaly indicie uváděné v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. existence zástavních práv, čerpání kontokorentního úvěru, opakované nárokování nadměrných odpočtů, hrozba insolvence, zbavování se majetku), je třeba uvést, že každý jednotlivý případ je nutno posuzovat individuálně a nelze ani předpokládat, že by v každém případě byly naplněny všechny příkladmo uvedené indicie. Vždy je nutno hodnotit nejen četnost, ale i význam jednotlivých indicií pro každý posuzovaný případ. V daném případě předpoklad budoucího stanovení daně se jeví soudu v posuzované věci relativně silný, rozhodně postačující k případnému vydání zajišťovacího příkazu.
38. Žalobkyni lze přitakat v tom, že jí nelze klást k tíži skutečnosti týkající se jejího sídla, byť by se jednalo i o sídlo na tzv. virtuální adrese. Jakkoli se mělo jednat o podpůrný argument, uvedená skutečnost nebyla v řízení posouzena správně. Tato dílčí nepřesnost však nemohla ovlivnit jinak správný závěr správních orgánů o naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.
39. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
40. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobkyně, že nebyla správně posouzena otázka, zda byly v daném případě shledány dostatečné obavy z možné budoucí nedobytnosti daně.

41. Soud předesílá, že zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, případně tu existují jiné obavy, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.
42. V daném případě se správce daně věnoval zjištění a posouzení majetkové situace daňového subjektu, kterou vyhodnotil v obou zajišťovacích příkazech jako nedostatečnou k pokrytí předpokládané výše vyměřené daně.
43. Konkrétně v zajišťovacím příkazu č. j. 5055755/18/2001-80543-110669, který se týká daně z přidané hodnoty za zdaňovací období III. čtvrtletí 2017 se správce daně zabýval výkonností ekonomické činnosti daňového subjektu (nejprve na základě rentability tržeb a poté na základě údajů z přiznání k dani z přidané hodnoty), majetkem daňového subjektu a zdroji jeho krytí, včetně zjištění a hodnocení dlouhodobého majetku, zásob, pohledávek a závazků; rovněž provedl analýzu jednotlivých bankovních účtů (viz str. 4 až 10 zajišťovacího příkazu). Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že aktuální ekonomická situace na straně jedné a pravděpodobnost budoucí stanovené daně na straně druhé odůvodňují obavu správce daně, že daňový subjekt nebude mít v době splatnosti této daně dostatek finančních prostředků ani jiného zpeněžitelného majetku na jeho úhradu. Za rizikové hodnotil správce daně z pohledu vymahatelnosti daňových nedoplatků zejména skutečnost, že daňový subjekt není v katastru nemovitostí evidován jako vlastník nemovitého majetku, v rozvaze ke dni 31. 12. 2016 vykázal dlouhodobý majetek v netto hodnotě 790 000 Kč, který již bude téměř odepsán, v květnu 2018 provedl nákup motorového vozidla HUMMER, od jehož první evidence ve světě uplynulo téměř 12 let a jeho hodnota ve vztahu k výši v budoucnu stanovené dani bude tedy zanedbatelná; žádný další dlouhodobý majetek si daňový subjekt nepořídil, resp. jeho pořízení neuvedl v přiznání k DPH, finanční prostředky na bankovních účtech jsou nestabilní, obratem jsou vybírány v hotovosti či odčerpány převodem na jiné účty, za období 2014, 2015 a 2016 dosáhl daňový subjekt v součtu hospodářský výsledek (ztrátu) ve výši -614 000 Kč; na základě hodnocení údajů z přiznání k DPH za období I. čtvrtletí 2017 až IV. čtvrtletí 2017 vyplývá, že přijatá zdanitelná plnění jsou uváděna v téměř shodné výši jako plnění uskutečněná a totéž se týká období leden 2018 a únor 2018; dominantním dodavatelem daňového subjektu za zdaňovací období červenec 2017 až prosinec 2017 je osoba zapojená v obchodním řetězci, na jehož počátku je vždy osoba selhávající při placení daně. V daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období III. čtvrtletí 2017 uvedl daňový subjekt údaje, z nichž mu vyplynula vlastní daň 15 647 Kč a uplatnil nárok na odpočet daně ve výši 5 956 362 Kč z přijatých zdanitelných plnění od společnosti SPCT czech ze základu daně 28 363 635 Kč. Uplatněný nárok na odpočet daně ve výši 5 956 362 Kč nesplňuje podle správce daně podmínky pro jeho uplatnění ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH. S ohledem na uvedené správce daně dle § 167 odst. 4 daňového řádu stanovil za III. čtvrtletí 2017 výši zajišťované částky kvalifikovaným odhadem ve výši 5 956 362 Kč.
44. Obdobně popsal a hodnotil zjištěné skutečnosti správce daně i v zajišťovacím příkazu č. j. 5058671/18/2001-80543-110669, který se týká daně z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí 2017. Závěrem správce daně konstatoval, že v daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období IV. čtvrtletí 2017 uvedl daňový subjekt údaje, z nichž mu vyplynula vlastní daň 24 749 Kč a uplatnil nárok na odpočet daně ve výši 4 136 304 Kč z přijatých zdanitelných plnění od společnosti SPCT czech ze základu daně 19 696 693 Kč. Uplatněný nárok na odpočet daně ve výši 4 136 304 Kč nesplňuje podle správce daně podmínky pro jeho uplatnění ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH. S ohledem na uvedené správce daně dle § 167

odst. 4 daňového řádu stanovil za IV. čtvrtletí 2017 výši zajišťované částky kvalifikovaným odhadem ve výši 4 136 304 Kč.

45. Odvolací orgán po přezkoumání zajišťovacích příkazů dospěl k závěru, že skutečnosti v nich uvedené ve vzájemné souvislosti, zakládají existenci obavu v intencích ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu a jednotlivé indicie, byť některé z nich jsou nižší intenzity, tvoří ucelený a logický okruh, svědčící o majetkové nedostatečnosti daňového subjektu, která ve vztahu k výši předpokládané, dosud nestanovené dani byla způsobila vyvolat odůvodněnou obavu o schopnosti daňového subjektu uhradit daň v době její vymahatelnosti, a rovněž o reálnosti předpokladu, že daň bude za příslušná období doměřena.
46. V napadeném rozhodnutí se odvolací orgán vyjádřil i k námitce nesprávného posouzení obratu na bankovních účtech, kterou žalobkyně shodně namítala v žalobě, když uvedla, že při nákupu a prodeji zboží peněžité prostředky převádí na účty dodavatelů a finanční prostředky jsou vybírány za účelem nákupu měny euro, protože je tento postup pro žalobkyni ekonomicky výhodnější a odpovídá i Rámcové kupní smlouvě. Odvolací orgán pod bodem [39] souhlasil, že je běžnou praxí přeposílat peněžní prostředky svým obchodním partnerům bezhotovostně, k čemuž dodal, že uvedené není správcem daně vytýkáno, nýbrž je vytýkáno „důsledek“ tohoto jednání, a to, že na účtech není kumulován dostatek finančních prostředků, neboť připsané peněžní prostředky jsou obratem přeposílány či vybírány v hotovosti. Dále odvolací orgán konstatoval, že *„správce daně považoval za nestandardní vysoký objem finančních prostředků vybíraných v hotovosti (za správcem daně sledované období se jednalo o 67 % takto vybraných finančních prostředků).“* K tvrzení daňového subjektu, že hotovostní výběry jsou prováděny za účelem nákupu euro, neboť ve směnárnách je výhodnější kurz než v bance, odvolací orgán uvedl, že *„to nedává logické opodstatnění k takovému množství výběrů v hotovosti. Za situace, kdy prakticky výhradním dodavatelem odvolatele je společnost sídlící v Česku, považuje odvolací orgán za přinejmenším zvláštní zdůvodňovat časté výběry v hotovosti nutností směniti tuto hotovost za eura. Proč by dvě společnosti sídlící v Česku prováděli úhrady mezi sebou v eurech, a to navíc v hotovosti? Otázka, zda jsou ve směnárnách či bankách výhodnější kurzy není předmětem tohoto řízení. Důvody či vysvětlení odvolatele, které poskytl k výběrům v hotovosti, se jeví jako nelogické a to i ve světle toho, že sám disponuje účtem vedeným v měně eur. Odvolatel namísto toho aby své závazky v co největší míře hradil transparentně a jednoduše skrze převody v rámci bankovních účtů, tak se uchýlil k výběru peněžních prostředků (ve značném rozsahu), které nemají logické opodstatnění. Odvolatel tímto svým jednáním sám oslabil svou důkazní pozici stran možnosti prokázat tok finančních prostředků.“*
47. Zdejší soud se s výše uvedeným úvahou v převážné míře shoduje a dodává, že svou obranu žalobkyně staví na Rámcové obchodní smlouvě, kterou uzavřela s dodavatelem (společností SPCT czech), jenž byl součástí popsaného dodavatelsko-odběratelského řetězce zasaženého daňovým podvodem (viz výše). Z čl. 3 odst. 4 Rámcové obchodní smlouvy uzavřené s tímto subjektem vyplývá, že možnost úhrady kupní ceny buď v českých korunách (CZK) nebo v měně euro (EUR), přičemž kupní cena je považována za řádně uhrazenou připsáním příslušné částky na účet prodávajícího, případně v hotovosti oproti vyplněnému a podepsanému pokladnímu dokladu. Nelze proto dospět k závěru, že žalobkyně neměla jinou možnost než úhradu kupní ceny v měně euro. Žalobkyní zvolený postup úhrady ceny, tedy skutečnost, že přistoupila k variantě úhrady ceny v měně euro a navíc způsobem, kdy opakovaně prováděla jednotlivé výběry ze svého účtu v české měně, vedl ve svém důsledku k netransparentnosti prováděných peněžních transakcí, resp. peněžních toků. S uvedeným koresponduje i skutečnost, že ačkoliv daňový subjekt

disponuje účtem vedeným v měně euro, přesto pro žalobkyni bylo významnější, aby s poukazem na čl. 3 odst. 4 uzavřené smlouvy uskutečňovala opakované výběry finančních prostředků v hotovosti. Za těchto okolností se soud shoduje s žalovaným, že daňový subjekt tímto svým jednáním sám oslabil svou důkazní pozici stran možnosti prokázat tok finančních prostředků. S přihlédnutím ke skutečnosti, že v daném případě se jedná toliko o jednu z posuzovaných indicií a důvodů, pro které žalobkyně nedisponuje na svých účtech stabilně finančními prostředky, neshledal soud tuto dílčí námitku důvodnou.

48. Žalobkyně dále nesouhlasí s posouzením její námitky, že ekonomika žalobkyně se narovná a stabilizuje a poukazuje přitom na skutečnost, že z údajů obsažených v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2017 vyplývá, že žalobkyně dosáhla hospodářského výsledku 645 000 Kč (zaokrouhleno nahoru); rentabilita tržeb byla 1,25%, přičemž rozdíly ve výši uskutečnitelných zdanitelných plnění do 2. čtvrtletí 2017 od 3. čtvrtletí 2017 je dána obchodem s vozidly vyšší hodnoty, kdy pouhé tři realizované obchody jsou důvodem obratu v desítkách miliónů korun.
49. Žalovaný k takto formulované námitce pod bodem [37] napadeného rozhodnutí uznal, že oproti přechozím rokům, kdy daňový subjekt vykazoval záporný výsledek hospodaření, mohou tyto hodnoty vyvolávat „lepší dojem“, avšak současně konstatoval, že *„Z údajů z rozvahy je však zřejmé, že daňový subjekt je oproti roku 2016 ještě více předlužen. Tyto údaje pouze dokreslují obavu správce daně o budoucí dobytnost daně. Odvolatelem tvrzená stabilizace jeho ekonomiky, kterou je možné přinejmenším na základě výše uvedených údajů sporovat, nemůže tuto obavu nikterak vyvrátit“*. Soud se s uvedenou úvahou žalovaného ztotožňuje, neboť ověřil, že z rozvahy žalobkyně vztahující k roku 2017 vyplývá, že i když došlo k významnému meziročnímu nárůstu aktiv v netto hodnotě (z 1 343 000 Kč na 30 804 000 Kč), většinu aktiv tvoří (28 858 000 Kč, tedy 93,6 %) krátkodobé pohledávky. Tyto pohledávky jsou přitom však převýšeny krátkodobými závazky ve výši 31 757 000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že výše pohledávek daňového subjektu nepostačuje ani k úhradě krátkodobých závazků, když jeho krátkodobé závazky převyšují jeho pohledávky o 2 899 000 Kč. Uvedené skutečnosti tak svědčí z hlediska dobytnosti budoucí daně v neprospěch daňového subjektu a vyvrací tvrzení o stabilizaci hospodaření žalobkyně. Lze dodat, že obchod s vozidly vyšší hodnoty, na který žalobkyně upozorňuje, se týká právě obchodních transakcí s dodavatelem, který se účastnil popsaneého dodavatelsko-odběratelského řetězce, jehož obchodní aktivity byly zasaženy daňovým podvodem (viz výše). Ani tuto dílčí námitku proto soud neshledal důvodnou.
50. K poukazu žalobkyně, že správce daně u ní nikdy žádnou daňovou kontrolu neprováděl a daňová přiznání žalobkyně podává vždy včas s tím, že daně platí v zákonem stanovených termínech, soud uvádí, že tyto žalobkyní uváděné skutečnosti jsou ve vztahu ke zjištění o rozhodných majetkových poměrech i možnostech žalobkyně v budoucnu uhradit dosud nestanovenou daň irelevantní. Podstatným pro posouzení obavy z možné budoucí nedobytnosti daně je zjištění správce daně, že v posuzovaném případě žalobkyně nedisponuje v dostatečné míře (takřka žádným) zpeněžitelným majetkem a na svých účtech nekumuluje dostatek peněžních prostředků k úhradě předpokládané daňové povinnosti. Skutečnost, zda žalobkyně v předcházejících obdobích podávala včas daňová přiznání a plnila si své daňové povinnosti, je pro posouzení vydání zajišťovacích příkazů nerozhodná. Lze shrnout, že žalobkyně nemá postižitelný nemovitý a příp. movitý majetek a ke kumulaci majetku, resp. finančních prostředků na účtech nesvědčí ničeho, tedy nelze uzavřít, že by žalobkyně byla schopna uhradit celou částku požadovanou k zajištění dosud nestanovené daně v zajišťovacích příkazech. Tato okolnost vede soud k závěru, že vydáním

zajišťovacích příkazů došlo k naplnění jejich účelu, nikoliv k jejich nezákonnosti, jelikož zajišťovací příkazy byly vydány právě proto, že ze zjištění vyplýval nedostatek majetku takové povahy, aby jej bylo možno následně postihnout a využít k úhradě stanovené daně.

51. Z výše uvedených důvodů neshledal soud ani námitky ve druhém žalobním bodu důvodnými.
52. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. července 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně

senátu